

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-1 У 14915/15
Дана 09.05.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, мр Николе Китаровића и Мире Василијевић, чланова већа, са судским саветником Николом Крушкоњом, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца ЈП “Електропривреда Србије” Београд, Огранак “Дринско-Лимске Хидроелектране”, Бајина Башта, Трг Душана Јерковића 1, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и пореску администрацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Крагујевац, сада Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Крагујевац, ради поништаја решења број 400-434-00-00036/2014-I4001 од 18.09.2015. године, у предмету накнаде за заштиту и унапређење животне средине, у нејавној седници већа, одржаној дана 09.05.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и пореску администрацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Крагујевац број 400-434-00-00036/2014-I4001 од 18.09.2015. године.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Општинске управе општине Бајина Башта, Службе за наплату и контролу јавних прихода, број 439-7/519/2015 од 31.03.2015. године, којим је тужиоцу утврђена посебна накнада за заштиту и унапређивање животне средине, за период од 01.01.2014. године до 31.12.2014. године, за делатност: производња електричне енергије (3511), у укупном износу од 7.007.346,00 динара, према површинама непокретности и годишњој накнади по м2, у динарској противвредности, ближе наведених у диспозитиву

ожалбеног решења. Наложено је да доспеле, а неизмирене обавезе, порески обвезник плати у року од 15 дана од дана пријема решења. На износ утврђене обавезе који није плаћен у прописаном року обрачунава се и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије, увећаној за десет процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто, уз упозорење да уколико доспеле обавезе не уплати у остављеном року, извршиће се принудна наплата са трошковима који падају на терет обвезника, с тим да жалба не одлаже извршење решења.

У тужби, поднетој овом суду 23.10.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да тужилац није носилац права својине на непокретности нити исту користи по основу закупа. Истиче да је тужени погрешно применио одредбу члана 45. Закона о јавној својини, уместо чл. 72. и 82. истог закона. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Предложио је да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списка предмета ове управне ствари, решавајући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка органа произлази да је првостепени орган својим решењем број 439-7/519/2015 од 31.03.2015. године, о утврђивању посебне накнаде за заштиту и унапређивање животне средине, а на основу члана 2а. и члана 54. Закона о пореском поступку и пореској администарцији („Службени гласник РС“, бр. 80/02...105/14), члана 60. а у вези члана 6. став 1. тачка 7. Закона о финансирању локалне самоуправе („Службени гласник РС“, бр. 62/06 ... 125/14), члана 87. Закона о заштити животне средине („Службени гласник РС“, број 135/04...43/11-одлука УС), Уредбе о критеријумима за утврђивање накнаде за заштиту и унапређивање животне средине и највишег износа накнаде („Службени гласник РС“, број 111/2009), члана 1.-11. Одлуке о накнади за заштиту и унапређивање животне средине („Службени лист општине Бајина Башта“, број 3/11...1/14), као и члана и 192. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10), тужиоцу утврдио посебну накнаду за заштиту и унапређивање животне средине, и то за период од 01.01.2014. до 31.12.2014. године, у укупном износу од 7.007.346,00 динара. Решавајући по жалби тужиоца изјављеној против првостепеног решења од 31.03.2015. године, тужени орган је нашао да је жалба неоснована а ожалбено решење донето на основу правилно утврђеног чињеничног стања, правилном применом материјалног права, с тим што је у уводу решења, као пропис о надлежности за поступање по жалби тужени навео чл. 11., 160. ст. 1. тач. 76 и чл. 165. став 1. Закона о пореском поступку и

пореској администарцији („Службени гласник РС“, бр. 80/02...105/14) и члан 215. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10).

По оцени Управног суда, основано се тужбом оспорава законитост решења туженог органа и правилност поступка у коме је исто донето.

Ово стога, што из одредбе члана 11. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС“, бр. 80/02 ... 105/14), а који је био на снази у време доношења оспореног решења, произлази имеђу осталог, да пореска управа у оквиру послова државне управе води првостепени и другостепени порески поступак, али не и поступак одлучивања по правним лековима уложеним против решења које доносе јединице локалне самоуправе у поступцима утврђивања локалне комуналне таксе, као изворног прихода јединице локалне самоуправе. Одредбом члана 160. ставом 1. тачка 7б. истог закона, прописано је да пореска управа одлучује по правним лековима уложеним против пореских управних аката које од 01. јануара 2013. године доносе јединице локалне самоуправе у пореском поступку за изворне јавне приходе из члана 2а. став 1. тог закона. Одредба члана 165. Закона о пореском поступку и пореској администрацији на коју се тужени орган такође позвао у уводу оспореног решења, односи се на овлашћење пореске управе у пореском и прекршајном поступку. Међутим, одредбом члана 2а. став 2. тач. 4) прописано је да код утврђивања, наплате и контроле јавних прихода и споредних пореских давања из става 1. тог члана, покретања, вођења и изрицања казни у првостепеном прекршајном поступку у вези са јавним приходима из става 1. тог члана, као и код подношења захтева за покретање прекршајног поступка за пореске прекршаје, надлежни орган јединице локалне самоуправе има права и обавезе које по том закону има Пореска управа, осим права и обавеза које се односе на одлучивање по правним лековима уложеним против пореских управних аката које донесу организационе јединице Пореске управе, односно против пореских управних аката које од 01. јануара 2013. године донесу јединице локалних самоуправа у пореском поступку за изворне јавне приходе из става 1. тог члана. Сагласно цитираној одредби члана 2а. став 2. тачка 4) закона, Пореска управа је надлежна да одлучује само по правним лековима уложеним против пореских управних аката независно од тога да ли су иста донета од стране организационих јединица пореске управе или против пореских управних аката које од 01. јануара 2013. године донесу јединице локалних самоуправа у пореском поступку, за изворне јавне приходе из става 1. тог члана. Како накнада за утврђену посебну накнаду за заштиту и унапређивање животне средине, не представља ни порез ни споредно пореско давање, нити одлучивање по жалби против тог решења представља одлучивање по правном леку изјављеном против пореског управног акта донетог у пореском поступку, то по оцени Управног суда Пореска управа није била надлежна да одлучује по жалби у овој управној ствари. Напред наведено сагласно је и одредбама члана 6. став 1. тачка 7. Закона о финансирању локалне самоуправе („Службени гласник РС“, бр. 62/06 ... 125/14) и члана 87. Закона о заштити животне средине („Службени гласник РС“, број 135/04...43/11) који накнаду за заштиту и унапређивање животне средине дефинише као изворни приход јединице локалне самоуправе остварен на територији те јединице

локалне самоуправе, као и одредби члана 60. Закона о финансирању локалне самоуправе, којом је прописано да јединица локалне самоуправе у целости утврђује, наплаћује и контролише јавне приходе из члана 6. тог закона почев од 01. јануара 2007. године.

Како је, са напред наведених разлога, у конкретном случају тужени орган решавао као ненадлежни орган, то је по оцени суда повређен закон на штету тужиоца. По оцени суда, тужени орган је био дужан, да као ненадлежни орган коме је жалба достављена по погрешној поуци о правном леку, списе предмета, применом одредбе члана 56. став 4. Закона о општем управном поступку, без одлагања врати надлежном првостепеном органу и о томе обавесати тужиоца, уз налог првостепеном органу да жалбу са списима проследи надлежном другостепеном органу, што би у овом случају, а применом члана 46. тачка 5. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 129/07 и 83/14), било стварно и месно надлежно Оштинско веће општине Бајина Башта.

Са напред наведених разлога, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима, при чему је тужени орган везан правним схватањем суда, као и примедбама суда изнетих у пресуди у смислу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 09.05.2018. године, I-1 У 14915/15

Записничар
Никола Крушкоња,с.р.

Председник већа- судија
Љиљана Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИО/АМ